

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/39/2019
Identifikačné číslo spisu:	2106217085
Dátum vydania rozhodnutia:	31.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2106217085.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ V. T., bývajúceho v R., zastúpeného JUDr. Štefanom Bugalom, advokátom, so sídlom v Trnave, Fándlyho 32, 2/ Z. H., bývajúcej v C., 3/ S. A., bývajúcej v C., zastúpenej žalobcom 1/, proti žalovanej J. T., bývajúcej v C., zastúpenej JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátom, so sídlom v Bratislave, Nezábudková 22, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10C/75/2006, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. apríla 2018 sp. zn. 23Co/430/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia 1/, 2/, 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. februára 2017 č. k. 10C/75/2006-1629 vo výroku I. zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania; vo výroku II. zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam špecifikovaným v tomto výroku a toto vyporiadal tak, že reálne rozdelil nehnuteľnosti podľa geometrického plánu Ing. Romana Wágnera č. 10C/75/2006-II, zo dňa 18. augusta 2015, úradne overeného dňa 28. augusta 2015 (ďalej aj „Geometrický plán“), ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku, tak, že do podielového spoluvlastníctva žalobcov 1/, 2/ a 3/ prikázal nehnuteľnosti špecifikované v tomto výroku a do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľnosti špecifikované v tomto výroku; vo výroku III. žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ na vyrovnanie ich podielu každému sumu 8.743,76 eur do 90 dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku IV. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania; a vo výroku V. vyslovil, že o náhrade trov konania štátu rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že rodinný dom s. č. XXXX na parc. č. 5054/1 v stave, v akom sa nachádza, rozdeliť nemožno. Zo znaleckého posudku znalca Ing. Júliusa Ratulovského č. 42/2014 zo dňa 20. júna 2014 vyplynulo, že aktuálna hodnota stavebných prác a dodávok potrebných na rozdelenie nehnuteľnosti na dve časti v súlade s navrhnutým riešením znalca Ing. Váška je 4.888,08 eur. Zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu mal súd preukázané, že žiadna zo strán sporu nie je ochotná znášať náklady potrebné

na rozdelenie rodinného domu s. č. XXXX na parc. č. 5054/1, preto okresný súd dospel k záveru, že rodinný dom s. č. XXXX na parc. č. 5054/1 nie je reálne deliteľný. Súd teda pristúpil k druhej možnosti vyporiadania, ktorou je prikázanie veci za náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom, pri ktorej je potrebné prihliadnuť na veľkosť spoluvlastníckych podielov, na účelné využitie veci a na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Vzhľadom na to, že rozdelenie rodinného domu nie je dobre možné, prikázal okresný súd rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na novovzniknutých parcelách číslo 5054/1 a číslo 5054/6 do výlučného vlastníctva žalovanej, keď prihliadol na skutočnosť, že v rodinnom dome trvalo býva len žalovaná, a to od roku 1984, táto užíva aj časť záhrady za domom, nemá zabezpečené iné bývanie, žalobcovia 1/ až 3/ v ňom nebývajú, otázku bývania majú vyriešenú a o prikázanie rodinného domu do podielového spoluvlastníctva ani do výlučného vlastníctva nemajú záujem. Z doplnku znaleckého posudku č. 29/2013 znalca Ing. Romana Wágnera, ktorého súčasťou je Geometrický plán, mal súd preukázané, že pozemky špecifikované v bode 84. rozhodnutia súdu prvej inštancie sú reálne deliteľné tak, že k novovzniknutým parcelám špecifikovaným v bode 84. rozhodnutia súdu prvej inštancie bude zabezpečený prístup zo M. tak, ako doposiaľ a k novovzniknutým parcelám špecifikovaným v bode 84. rozhodnutia okresného súdu bude zabezpečený prístup zo B.. Vzhľadom na to, že predmetné pozemky sú reálne deliteľné, okresný súd pristúpil k prvej možnosti vyporiadania, ktorou je rozdelenie veci, pri ktorej je potrebné prihliadnuť na veľkosť podielov a na účelné využitie veci a pozemky rozdelil súd podľa Geometrického plánu tak, ako je uvedené vo výroku II. rozhodnutia súdu prvej inštancie. Okresný súd pri rozdelení pozemkov prihliadol na skutočnosť, že rozdelené novovzniknuté pozemky je možné účelne využívať, je k nim zabezpečený prístup z verejných komunikácií, o ich prikázanie do podielového spoluvlastníctva mali záujem žalobcovia rovnako ako žalovaná mala záujem o ich prikázanie do jej výlučného vlastníctva. Pri vyporiadavaní podielového spoluvlastníctva súd v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka prihliada len na veľkosť podielov spoluvlastníkov, toto nie je jediným a rozhodujúcim kritériom. Súd musí do úvahy brať aj ďalšie kritériá, ako účelné využitie veci, nakoľko nie vždy je možné a účelné nehnuteľnosti rozdeliť striktne podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov, pričom k takému rozdeleniu pozemkov súd pristúpil preto, že do výlučného vlastníctva žalovanej súd prikázal celý rodinný dom vo všeobecnej hodnote 67.702,19 eur, garáž a pozemky okolo rodinného domu v takej výmere, aby ich mohla účelne využívať, t. j. 724 m², spolu vo všeobecnej hodnote 118.052,96 eur a žalobcom boli do podielového spoluvlastníctva prikázané len pozemky, a to vo výmere 1.261 m² a garáž spolu vo všeobecnej hodnote 69.016,88 eur (rodinný dom im nebol prikázaný do podielového spoluvlastníctva), a teda okresný súd zohľadnil to, aby suma, ktorú bude žalovaná povinná vyplatiť žalobcom na vyrovnanie ich podielu, bola čo najnižšia pri čo najúčelnejšom využití všetkých nehnuteľností. Garáž - hospodársku stavbu bez súpisného čísla postavenú na parcele č. 5055 nezapísanú v katastri nehnuteľností súd prikázal do podielového spoluvlastníctva žalobcov z dôvodu, že táto garáž sa nachádza na parcele, ktorá bola prikázaná do podielového spoluvlastníctva žalobcov, nie je reálne deliteľná, žalovaná k nej nemá zabezpečený prístup, a teda účelne využívať ju môžu len žalobcovia. Garáž bez súpisného čísla postavenú na parcele č. 5054/2 nezapísanú v katastri nehnuteľností prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej z dôvodu, že garáž sa nachádza na parcele, ktorá bola prikázaná do výlučného vlastníctva žalovanej, nie je reálne deliteľná, žalobcovia k nej nemajú zabezpečený prístup, a teda účelne využívať ju môže len žalovaná. Pri určení všeobecnej ceny nehnuteľností súd vychádzal zo znaleckého posudku č. 53/2015 zo dňa 20. decembra 2015 znalca Dipl. Ing. Júliusa Ratulovského, ktorý vyčíslil všeobecnú hodnotu predmetných nehnuteľností spolu na sumu 187.069,84 eur. Žalovanej súd prikázal do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti, ktorých všeobecná hodnota spolu je 118.052,96 eur a žalobcom 1/ až 3/ súd prikázal do podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti, ktorých všeobecná hodnota spolu je 69.016,88 eur. Oproti ich terajšiemu podielu je potrebné, aby im žalovaná doplatila na vyrovnanie ich podielu sumu 24.518,01 eur, preto súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ na vyrovnanie ich podielu každému sumu 8.743,76 eur do 90 dní od právoplatnosti rozsudku, keď zohľadnil skutočnosť, že sa jedná o zaplatenie vyššej sumy, ktorú si žalovaná bude podľa jej vyjadrenia zabezpečovať aj prostredníctvom rodinných príslušníkov a výberom z vkladných knižiek. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. apríla 2018 č. k. 23Co/430/2017-1770 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a

rozhodol, že žalobcovia 1/ až 3/ majú voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že s poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a na vykonané dokazovanie sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho postup považoval za plne súladný so zákonom. Pričom k veci a námietkam žalovanej považoval za potrebné uviesť nasledovné: Súd hodnotí znalecký posudok ako každý iný dôkaz. Faktické (nie právne) obmedzenie spočíva v tom, že súd nie je spôsobilý hodnotiť odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti. Námietky žalovanej o neobjektívnosti znalcov nie sú podložené a tvrdenia o spôsobe výberu znalcov tiež nie. Pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je na súde určiť spôsob ich vyporiadania, pričom najskôr je potrebné zistiť, či sú nehnuteľnosti reálne deliteľné. Súd prvej inštancie preto správne zadal za týmto účelom znalcom úlohu zistiť reálnu deliteľnosť nehnuteľností a následne podľa ich rozdelenia aj ohodnotenie nehnuteľností. Ani námietka žalovanej v tom, že sa má určiť trhovú cenu nehnuteľností neobstoí, nakoľko všeobecná hodnota nehnuteľností je trhovou cenou nehnuteľností. Znalec, ktorý nehnuteľnosti ohodnocoval, a z ktorého posudku súd pri konečnom rozhodnutí i vychádzal, sa vyjadril ku všetkým námietkam žalovanej, súd sa tiež s nimi vysporiadal v rozhodnutí, pričom odvolací súd sa s nimi stotožnil. Znalecké posudky, z ktorých súd prvej inštancie pri svojom konečnom rozhodnutí vychádzal sú celistvé, presvedčivé a odborne odôvodnené, preto odvolací súd nemal dôvod pochybovať o týchto posudkoch. Námietka ohľadne vlastníctva dvoch garáží, o ktorých žalovaná tvrdila, že patria iba do jej výlučného vlastníctva je nedôvodná, nakoľko tieto jej tvrdenia preukázané neboli a súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k uvedenému tvrdeniu žalovanej, v ktorej časti odvolací súd už iba na toto zdôvodnenie odkazuje. Neobstoí ani námietka žalovanej v tom, že pokiaľ súd nevyhovел jej návrhu na prerušenie konania, nemal riadne zistený skutkový aj právny stav veci a nemohol vo veci rozhodnúť. Civilný sporový poriadok (pred 1. júlom 2016 O.s.p.) striktné ustanovuje, za akých podmienok súd preruší konanie, resp. môže prerušiť konanie. Súd prvej inštancie vyporiadal podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti, keď správne uviedol nové čísla parciel podľa Geometrického plánu, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku. Hoci sa odvolací súd stotožňuje s odvolacou námietkou v tom, že súd prvej inštancie neuvádza, ako k danej sume dospel a v odôvodnení rozhodnutia tiež nie je celkom možné sa dopracovať k výpočtu, v konečnom dôsledku však výška sumy, ktorú má žalovaná vyplatiť jednotlivým žalobcom je správna. Súd prvej inštancie chybou v počítaní v odôvodnení rozhodnutia dospel k celkovej hodnote nehnuteľností, ktoré majú pripadnúť žalobcom a uviedol sumu 69.016,88 eur. Správne však hodnota nehnuteľností, ktoré majú pripadnúť žalobcom je 65.590,42 eur. Pokiaľ je hodnota všetkých nehnuteľností, ktoré sú predmetom zrušenia a vyporiadania 183.643,38 eur (65.590,42 + 118.052,96), žalovaná ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností v 1/2 by mala mať nárok na nehnuteľnosti v hodnote 91.821,69 eur (183.643,38 eur : 2), resp. na vyplatenie sumy titulom vyporiadania v uvedenej hodnote. Žalovaná však zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva nadobudne nehnuteľnosti v hodnote 118.052,96 eur, z ktorého dôvodu je povinná vyplatiť žalobcom sumu 26.231,27 eur (118.052,96 eur - 91.821,69). Jednotlivým žalobcom, preto má vyplatiť sumu 8.743,76 eur (26.231,27 eur : 3), preto súd prvej inštancie vyčíslil správne výšku podielu, ktorý má žalovaná jednotlivým žalobcom vyplatiť. Hoci pochybil pri výpočte hodnoty nehnuteľností, ktorá má pripadnúť žalobcom, v konečnom dôsledku vyčíslil výšku podielu patriaceho jednotlivým žalobcom správne a zrušiť rozsudok iba z tohto dôvodu by bolo nehospodárne. Žalovaná uviedla, že mala záujem o celú nehnuteľnosť a podľa jej tvrdenia preukázala, že je schopná vyplatiť ostatných spoluvlastníkov. Preto súd vzhľadom na spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva nemusel zisťovať solventnosť žalobcov a táto odvolacia námietka žalovanej je taktiež nedôvodná. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. Proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), výslovne uvádzajúc vady v zmysle § 420 písm. c/ a f/ CSP. Vádu v zmysle § 420 písm. c/ CSP odôvodňovala tým, že je invalidná osoba s vážnym ochorením, ktorá nie je vždy spôsobilá plnohodnotne samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu, ako to predpokladá zákon (ale je spôsobilá na právne úkony), ale v konaní najmä odvolacom nemala riadne právne zastúpenie, zákonného zástupcu, či opatrovníka a z toho dôvodu bola v konaní pred súdom znevýhodnená. Dovolateľka tiež uviedla, že „nemôže za fakt, že konajúci súd (sudkyňa JUDr. Maláriková a sudkyňa JUDr. Vozárová OS Trnava) sú voči nej osobne zaujaté a navyše konajú v zhode so žalujúcou stranou a to s jednoznačným cieľom poškodiť ju a ukrátiť ju ako žalovanú stranu“. K vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP žalovaná poukazovala, že rozhodnutie súdu je nespravodlivé najmä z toho dôvodu, že súd rozdelil a prikázal nehnuteľný majetok zo spoluvlastníctva

medzi žalobcami 1/, 2/, 3/ a dovolateľkou účelovo, nespravodlivo, ba až špekulatívne, že dovolateľke z takéhoto postupu a rozhodnutia súdu vznikla škoda veľkého rozsahu. Meritom veci je, že žalobcom 1/, 2/, 3/ bol zo spoluvlastníctva vyčlenený bonitný exkluzívny majetok - stavebný pozemok a dovolateľke bol do jej vlastníctva prisúdený majetok nízkej bonity - t. j. dubiózny - rozpadnutý starý dom. Dovolateľka s a nazdáva, že v tomto súdnom konaní tu dokonca ide priam o súdne rozhodnutie - rozsudok v jej neprospech na objednávku protistrany, teda žalobcov 1/, 2/, 3/. Ak sa dovolateľka bráni manipulatívnym krokom žalujúcej protistrany, či dokonca manipulatívnym postupom súdu, ku ktorým reálne v konaní došlo napr. zamietaním jej návrhov na doplnenie dôkazov a vypracovanie kontrolného posudku o cene rozdeľovaných nehnuteľností, potom sa dovolateľka len bráni a bráni svoje procesné práva ako účastníčka konania. Podľa dovolateľky konajúci súd dlhé roky neváhal ju obmedzovať na jej procesných právach, napr. zo zásady zamietal všetky jej žiadosti, návrhy na doplnenie dôkazov, ignoroval dôkazné prostriedky v jej prospech. Na druhej strane konajúci súd zadáva účelovo súdnym znalcom úlohy tak, aby to vyhovovalo vopred vytýčenému cieľu - teda žalobcom. Ako podklad na rozdelení majetku si konajúci súd vybral účelovo znalecký posudok Ing. Júliusa Ratulovského č. 53/2015 vid' bod 7., bod, 21. a 45. rozsudku krajského súdu, pričom však ale tento znalecký posudok je výslovne účelový, nepravdivý a napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu podľa § 347 Trestného zákona. Dovolateľka žiadala o vypracovanie nového kontrolného znaleckého posudku, a to na trhovú cenu delených nehnuteľností, táto požiadavka na preverenie dôveryhodnosti hlavného dôkazného prostriedku bola odignorovaná konajúcimi súdmi. Takýto procesný postup jasne deklaruje flagrantné porušenie procesných práv žalovanej ako účastníčky konania. Dovolateľka poukazovala, že zo zákona musí byť zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka čestné a spravodlivé pre všetkých spoluvlastníkov. Žalobcom bol priznaný lukratívny pozemok, a to v zjavnom nepomere k ich spoluvlastníckym podielom. Konajúci súd tak flagrantným spôsobom porušil ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom toto porušenie základných princípov zákona falošne zdôvodňuje účelným využitím veci. Podľa dovolateľky bod 18. rozsudku jasne deklaruje, akým spôsobom konajúci súd odignoroval zásady delenia majetku, ide o zámerné obchádzanie zákona. Ak dovolateľka bola 1/2 spoluvlastníčkou, tak prioritne vo výške jej podielu mala získať primeranú časť na všetkých rozdeľovaných nehnuteľnostiach. V rozsudku súd nepriznal dovolateľke 1/2 z celkovej výmery pozemkov 1985 m². Ku spravodlivému rozdeleniu výhod a nevýhod prikázaného nehnuteľného majetku v rozsudku teda nedošlo. K bodu 50. rozsudku dovolateľka uviedla, že je toho názoru, že ak nie je správne a objektívne stanovená reálna trhovú cenu rozdeľovaného majetku, potom aj samotný výrok súdu o spôsobe vyrovnaní a výške vyplatenia spoluvlastníckeho podielu nemôže byť správny. K bodu 50. tiež uviedla, že nedošlo k chybe v písaní, či počítaní v rozsudku, súd nevie zákonne a logicky preukázať, akou cestou dospel a na základe čoho k sume finančného vyrovnaní. Rozsudok je nielen nespravodlivý, ale predovšetkým zmatečný. Dôvodom na úplné zrušenie rozsudku je aj fakt, že hlavným podkladom na rozhodnutie vo veci je nepravdivý znalecký posudok, o čom súd vedel, resp. mal vedieť, ale napriek tomu vážne procesne pochybil, keď nenariadil vypracovanie nového kontrolného znaleckého posudku. V konaní došlo k porušeniu základných princípov občianskeho súdneho konania, najmä princípu nestrannosti súdu, rovnosti strán pred súdom a rešpektovania procesných práv účastníka konania súdom. Odvolací súd sa vecou seriózne nezaoberal, vychádzal iba zo zle a účelovo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie a mylne ho vyhodnotil ako zistený správne. Krajský súd bol viazaný rozsahom odvolania, napriek tomu sa s odvolacími dôvodmi a námietkami riadne nevysporiadal. Navrhla, aby dovolací súd potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovali dovolanie žalovanej odmietnuť podľa § 446 písm. f/ CSP alebo dovolanie zamietnuť podľa § 448 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia

inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštalácie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - t o platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V danom prípade žalovaná prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti odvodila z § 420 písm. c/ CSP, keď namietala nedostatok spôsobilosti samostatne konať pred súdom (absencia právneho zástupcu). Z obsahu dovolania možno ďalej vyvodiť, že dovolateľka namietala aj vadu podľa § 420 písm. e/ CSP, nakoľko vyjadrila námietky zaujatosti voči súdu prvej inštalácie, resp. jeho sudkyniam. K § 420 písm. f/ CSP a porušeniu práva na spravodlivý proces dovolateľka uviedla, že došlo k pochybeniu odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštalácie) pri odôvodnení rozhodnutia (nedostatočne a nepresvedčivo), vykonávaní dokazovania, v hodnotení dôkazov a s tým súvisiace skutkové zistenia. Tiež namietala nesprávne právne závery ohľadom spôsobu delby spoločných nehnuteľností.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy CSP je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

13. Dovolateľka namietala vadu konania podľa § 420 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. Citované ustanovenie dopadá na procesnú situáciu, v ktorej musia

byť kumulatívne splnené obidve podmienky z neho vyplývajúce, a to, že procesnou stranou bol ten, a) kto nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a b) za koho nekonal (hoci mal) zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. Každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony (§ 67 CSP). Toto ustanovenie upravuje oprávnenie určitého subjektu samostatne pred súdom konať, t. j. realizovať v civilnom konaní jednotlivé procesné úkony.

14. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu dovolací súd ďalej uvádza, že tento dôvod sa vzťahuje na procesnú podmienku konania týkajúcu sa procesnej spôsobilosti strany v spore. Z obsahu spisu, ani z dovolania žalovanej nevyplýva, že by strana - žalovaná ako fyzická osoba nemala v spore procesnú spôsobilosť. Procesná spôsobilosť fyzickej osoby je totožná so spôsobilosťou vlastnými úkonmi nadobúdať práva a povinnosti v zmysle § 8 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Táto procesná podmienka konania nebola v spore žiadnym spôsobom spochybnená. Napokon aj samotná dovolateľka medziiným v dovolaní uviedla významnú skutočnosť, „že je spôsobilá na právne úkony“, čo znamená nesplnenie jednej z kumulatívnych podmienok pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. c/ CSP. Navyše, uplatnený dovolací dôvod nebol ani náležite v dovolaní vymedzený. Len poukázanie na nesprávne právne posúdenie nesplňa zákonnú požiadavku na uplatnenie tohto dôvodu. Dovolací súd dodáva, že dovolanie v zmysle § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vadám zmätočnosti. Dôvody vypočítané v tomto ustanovení majú procesnoprávny charakter. Bolo povinnosťou dovolateľky vymedziť dovolací dôvod a uviesť, v čom vada konania spočíva (§ 431 CSP).

15. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že jeho pozornosti neušlo rozhodnutie Centra právnej pomoci sp. zn. 10398/2016-KaBA zo dňa 11. novembra 2016 založené v spise na č. l. 1598 a nasl., v zmysle ktorého sa konanie o nároku žalovanej na poskytnutie právnej pomoci zastavilo z dôvodu, že žalovaná neodstránila nedostatky podania a nedoplnila údaje k žiadosti o poskytnutie právnej pomoci. Z uvedeného je preto zrejmé, že aj sama dovolateľka svojím nekonaním prispela k skutočnosti, že v konaní nebola právne zastúpená.

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že k žalovanou namietanej procesnej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. c/ CSP nedošlo a jej dovolanie nie je podľa tohto ustanovenia prípustné, preto najvyšší súd v tejto časti dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

17. Dovolateľka ďalej namietala vadu konania podľa § 420 písm. e/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Argumentuje, že okresný súd, resp. vo veci konajúce sudkyne sú voči nej osobne zaujaté.

18. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované ako judikát R 59/1997, v zmysle ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne. Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420 písm. e/ CSP.

19. Sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti (§ 49 ods. 1 CSP, resp. § 14 ods. 1 O.s.p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP, podobne § 14 ods. 3 O.s.p.). Strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti (§ 52 ods. 1 CSP, resp. § 15a ods. 1 O.s.p.). V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie (námietku), ktoré nesplňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú (§ 52 ods. 2 CSP). Námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 1 CSP). Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku

zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 3 CSP, podobne § 15a ods. 5 O.s.p.).

20. Dovolací súd akcentuje, že obsahom práva na prejednanie sporu pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie sporu nestranným súdom je len povinnosť prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). V tejto súvislosti je nevyhnutné tiež zdôrazniť, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR), sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor strany (účastníka) konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

21. V danom prípade pri námietke podľa § 420 písm. e/ CSP dovolateľka uviedla, že sudkyňa JUDr. Maláriková a sudkyňa JUDr. Vozárová konali v zhode so žalujúcou stranou, a to s jednoznačným cieľom poškodiť ju a ukrátiť ju ako žalovanú stranu. K uvedenej námietke dovolací súd uvádza, že zo súdneho spisu č. I. 1553 a nasl. vyplýva námietka dovolateľky voči konajúcej sudkyňi JUDr. Malárikovej na súde prvej inštancie, na ktorú súd prvej inštancie reagoval vo svojom rozsudku takto: „Uplatnenie námietky zaujatosti žalovanou a nesúhlas s postupom sudcu v konaní nie je dôvodom na prerušenie konania v zmysle uvedených zákonných ustanovení, pričom postup súdu po uplatnení námietky zaujatosti je komplexne upravený v § 14 až § 16 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase uplatnenia námietky žalovanou (t. č. v § 49 až § 55 Civilného sporového poriadku). Navyše v čase uplatnenia námietky zaujatosti žalovanou už bola vec pridelená novému zákonnému sudcovi, ktorý žalovanú dňa 11.4.2016 upovedomil, že súd na námietku zaujatosti podanú žalovanou dňa 1.4.2016 voči sudkyňi JUDr. Miroslave Malárikovej neprihliada podľa § 15a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že podanie žalovanej nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, námietka zaujatosti sa týka okolností spočívajúcich v postupe sudcu v konaní a ako aj z dôvodu, že vo veci došlo k zmene zákonného sudcu v zmysle dodatku č. 3 k Rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2016 a vec bola pridelená sudkyňi JUDr. Monike Vozárovej.“ (bod 59. rozsudku okresného súdu). Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že zo súdneho spisu nevyplyva námietka dovolateľky voči konajúcej sudkyňi JUDr. Vozárovej, námietka nebola formulovaná ani v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie, ale až v dovolaní žalovanej. Dovolací súd sa s argumentáciou odvolacieho súdu, ktorú považuje aj za správnu, stotožňuje. Jej správnosť umocňuje aj formulácia predmetnej námietky samotnou dovolateľkou na strane č. 3 dovolania (rovnako ako v prípade námietky voči JUDr. Malárikovej nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti), z ktorej je zrejmá nespokojnosť dovolateľky s postupom súdu (sudcu) v rámci procesu dokazovania a následnom rozdelení spoluvlastníctva v konaní o prejednávanej veci, ktorá okolnosť nemôže byť sama osebe dôvodom zaujatosti sudcu (§ 14 ods. 3 O.s.p., resp. § 49 ods. 3 CSP).

22. Na základe uvedeného dovolací súd pochybnosti žalovanej ohľadom nezaujatosti sudkyň súdu prvej inštancie nepovažuje za také, ktoré by mohli mať právnu relevanciu a je toho názoru, že sú motivované tým, že nebolo rozhodnuté podľa jej subjektívnych predstáv. Hodnotenie správnosti súdneho konania vrátane dokazovania, resp. rozhodovania však nepatrí strane sporu (účastníkovi konania) a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

23. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolateľka neopodstatnene tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ CSP, preto prípustnosť dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia z dôvodu, že rozhodoval vylúčený sudca (sudkyňa), nie je daná.

24. Dovolateľka tiež namietala zmätočnosťnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

25. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

26. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

27. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

28. V súvislosti s námietkou dovolateľky o porušení jej práva na spravodlivý proces pochybením odvolacieho (i prvoinštančného súdu) v procese dokazovania najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá (tu por. napr. uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Na základe uvedeného je vyššie uvedená námietka dovolateľky nedôvodná.

29. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľky o porušení § 420 písm. f/ CSP nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu akcentuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“. Dovolací súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá. Právna veta zjednocujúceho stanoviska R 2/2016 znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v

zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

30. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu dal dovolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní, ale aj náležite reagoval na odvolacie námietky dovolateľky.

31. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nesprávnych právnych záveroch ohľadom spôsobu delby spoločných nehnuteľností, dovolací súd uvádza, že uvedená námietka súvisí s právnymi posúdením predmetného sporu. K čomu akcentuje, že ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. sp. zn. I. ÚS 188/06).

32. Najvyšší súd pre úplnosť poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

33. Zhrnúc vyššie uvedené dovolateľka tak neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd môže len konštatovať, že dovolateľke nebolo znemožnené uskutočňovať jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, preto dovolací súd jej dovolanie aj v tejto časti (body 24. až 32. tohto rozhodnutia) ako neprípustné odmietol.

34. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. c/, e/ a f/ CSP prípustné, preto jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.